

som har fæstet Bo iblandt os. Jeg vil gaa ud fra, at hun er Fuldkommenheden og Elstværdsigheden selv, men man kan jo dog ikke nægte, at hun hører til en Familie, der netop i det Land, hvor den har sit Hjem betragtes som en meget urolig, en meget ærgjerrig, ja næsten som en konspiratorisk Familie. Og ligesom det første Giftermaal altsaa har kastet en uheldig Skygge over vort Forhold til vor sydlige Nabo — vi huske jo, hvorledes Ophævelsen af Bragerfredens § 5, den sidste Stump af Papirretten, som endnu bandt os til Slesvig, strøg sig for sig, og vi kom til udelukkende at staa paa Naturrettens Grund i dette Spørgsmaal — saaledes har det sidste Giftermaal, jeg har berørt, bragt os i et eiendommeligt Forhold til det store franske Folk og ingenlunde et ret behageligt Forhold, ligesom det jo ogsaa kaster sin Skygge hen over vort Forhold til Tyskland, idet denne samme Prætendentsfamilie, som jeg talte om, der maasse spejder efter en Gang at kunne komme til at beslaade den Throne, som jeg haaber, er bleven omstyrret for bestandig, nemlig den franske Throne, den samme Familie kunde muligvis gjøre sig til Et med Nebanchetanterne. Der er kun een stor Prætendent til i Europa, som vort Ministerium ikke har bragt os i Familieforbindelse med. Den sjette og yngste af de sex Stormagter, Italien, har ogsaa en saadan Prætendent, som truer en Del af dets Territorium. Det er Hans Hellighed Paven, og jeg tvivler ikke om, at, hvis vi havde en Prindsesse tilbage, vilde vor høitærede Regjering forsøge paa at gifte hende med Paven selv, at ogsaa vort Forhold paa denne Side kunde blive kompromitteret. Naar jeg nu siger, at disse Forhold har været af en væsentlig kompromitterende Natur for os, tager jeg der- ved kun Hensyn til det Skjær og det Skin, som falder over os; men et Skin og et Skjær har jo i visse menneskelige Forhold overordentlig meget at betyde, og dertil kommer saa, at naar nu fremmede Folk, fremmede Journalister, fremmede Folkeflags offentlige Mening, lægger disse forskellige Giftermaal sammen og laver deres — sikkert løsagtige — Kombinationer, saa have de endnu et Punkt at addere her- til, for at Summen kan blive ret betydelig stor.

Det fjerde kompromitterende Punkt i vort Land og med Hensyn til vore Forhold til Udlandet er netop selve vor militære Stilling, netop selve den Udvikling, som vort Militærsystem har faaet i den sidste Tid, og særlig det, at det nu tenderer henimod Kjøbenhavns Befæstning. Den høitærede Krigsminister talte for nogle Dage siden om, at

den belgiske Regjering var i Færd med at bygge visse Fæstninger, og at vi kunne gjøre det Samme. Der blev udhævet, at der paa det Omraade dog var stor Forskiel imellem Danmark og Belgien, og jeg vil udhæve et Punkt, som jeg tror, ikke blev draget frem ved denne Veilighed, men som rigtignok er et Hovedpunkt. Det er det, at Belgiens Regjering befæster disse Punkter i god Overensstemmelse med Folket, med Folkets Repræsentation og med Folkets Forsætning. Men at man her i Landet giver sig til at befæste Kjøbenhavn til Trods for Folkets Flextals Villie, til Trods for Repræsentationens ofte udtalte Villie, det kan ikke Andet end fremkalde Mis- tante hos fremmede Folk, idet de til dette allerede tilstedeværende Grundlag af Mis- tante, som jeg omtalte, føie dette, at, naar en Regjering, en konstitutionel og grundlovs- tro Regjering, som den kalder sig selv, staa- lige overfor et Folk, som ikke vil have disse Foranstaltninger gennemførte, og alligevel gennemfører dem paa Trods, og med den mest ihærdige Trods mod Folket og Folkets Villie, maa den have visse Forbindelser udenfor Landet; thi den maa have Noget at støtte sig paa. Naar den ikke kan støtte sig paa selve det Folk, som den er kaldet til at styre, maa den have Noget udenfor Folket at støtte sig til. Jeg siger ikke, at denne Tanke er rigtig, men jeg stiller mig paa den uden- landske Mistænksomheds Standpunkt, og jeg siger, at det er overordentlig naturligt, at man kombinerer denne sidste store og mærke- lige Kjendsgjerning med de foregaaende Kjends- gjerninger, som jeg tillod mig at drage frem.

Jeg gaar derefter over til at tale om de indenrigske Grunde, som jeg vilde anføre imod Kjøbenhavns Befæstning og Bevarelsen af hele vort nuværende militære System. Den første af disse er saa grundigt behandlet fra Oppositionens Side i de foregaaende Dage og saa ugrundig, saa overfladisk og saa let- færdig — nei, det var nok et uparlamen- tarisk Udtryk — saa letfindig, vilde jeg sige, fra vore Modstanderes Side, at jeg blot behøver at minde derom. Det er hele vor økonomiske Stilling, der er en væsentlig Grund til, at vi ikke skulde gaa videre i et System, der allerede for længe siden er kom- met langt ud over den Grænse, som burde trækkes derfor. Men jeg vil gjerne sige et Par Ord om den Betragtning, som blev gjort gjældende i Gaar, i Forgaars og maasse flere Gange under den forrige Debat. Man siger: hele Europa rustet, altsaa maa vi ogsaa ruste. Jeg vil dertil svare: Hvis Europa rustede fornuftigt, saa kunde man maasse slutte paa den Maade; men hvis nu Europa rustet paa en ufornuftig Maade,